

Megérkezett a világbíró
Kanadába, nemzetiszínű pólóján
az útvonal

KITEKINTÉS SZENTESRŐL PEKINGBE

Két keréssel 18 ellen

EGYEDÜLÁLLÓ KERÉKPÁROS-TEJESÍTMÉNY

Sokfelé megfordultam már a világban, ennek ellenére még mindig érnek meglepetések. Most is elámultam egy teljesítményen, én valószínűleg nem lennék soha képes ilyesmire, ezért nézek fel tisztelettel a „megszállottakra”.

Ugye lehetek elfogult és egy kicsit patrióta is itt a magazin lapjain, legalább egyszer? Régi ismerőseim tudják rólam, hogy Szentestről származom, ott éltem 40 éves koromig, ezért kísérem figyelemmel az ott történeteket.

Május elsején egy helyi sportember, **Cseuz László** nyugdíjas tornatanár elindult az olimpiára Pekingbe. Nem nagy dolog, már élete ötödik olimpiájára látogat, tudja, mivel jár. Miért

indult el olyan korán? Nem akar elkésni!

Július 21-én ez az ember befordult az utcánkba. Ez idáig még nem lenne nagy újság, de ő kerékpáron jött! Szentestről! Kanada nyugati partjára! Eljött egy földijét meglátogatni, mert pár nappal a menetrend előtt járt, és volt egy szabadnapja. Örömben kivettem egy szabadnapot, hogy legalább a legfontosabb dolgokat meg tudjam mutatni neki. Mindössze

24 órája volt, mert másnap éjjel indult a gépe Sanghajba, így késő estig beszélgettünk.

● **Mi viszi rá az embert ilyen önsanyargatásra?**

– Korábban aktívan triatlonoztunk a lányommal együtt, vele indultam az első olimpiára, Barcelonába 1992-ben, a többi már jött magától, igaz, a lányom nélkül. Ő szerelmes lett, így Atlantába már csak magam indultam. Sydney-t, Athént most pedig Pekinget már mind egyedül látogattam meg.

● **Miért nem kerestél egy társat?**

– Sokszor talán jó lenne, de sokszor megőrjitenénk egymást. Képzeld el, hogy hónapokig alkalmazkodni kell valakéhez. Én szeretek korán kelni, ő későn. Én itt akarok megállni, ő ott, és még sorolhatnám. Így csak magamat okolhatom min-

denért, és sajnos csak magamra számíthatok.

● **Ezt nagyon jól meg tudom érteni, olyan ez, mint a kétfős kamionozás. Láttam már apát és fiát dolgozni együtt egy autón, és egy idő után üvöltöttek egymással a parkolóban. Milyen volt az út idáig?**

– Szentestől-Lisszabon kerékpárral, onnan repülővel New Yorkba, és azóta csak biciklivel közlekedtem. Mikor megálltam itt a házatok előtt, akkor mutatott az óram 9862 kilométert.

● **Mi volt a legrosszabb és a legjobb ezen az úton?**

– Legszebb a Niagara-vízesés és a Sziklás-hegység volt. Itt láttam először medvét közelről az út szélén legelni, csodálatos itt a természet. A legrosszabb volt a prérin keresztüljónni. Képzeld el, hogy napokig nem látsz mást, csak a soha véget nem érő utat magad előtt, napokig sehol egy fa, egy bokor, és jó, ha egy benzinkutató látsz egy nap.

● **Neked nem sokat kell tanulnod?!**

– Tévedsz! Nem tudok túl sok dolgot magammal vinni a súly

miatt, de nagyon sok folyadékot kell inni egy nap, és enni is kell. Kaját sem igen tudok magammal vinni, mert ha reggel megveszem délre már nem igazán kívánatos a táskából kivéve. Kutaknál vagy gyorsbűfékben vásárolok ennivalót, általában jó a kaja, bár nem túl változatos.

● Hol alszol?

– Úgy fele-fele arányban motelben és kempingben. Jó lenne mindig motelben aludni, mert ott be tudom vinni a szobába a kerékpárt, és tudok mosni. Kempingben nem vagyok nyugodt, mert félttem a kerékpárt és a felszerelésemet.

● Volt valami gondod útközben?

– Semmi, csak egy jelentéktelen kis dolog. Az egyik városban eltévedtem, próbáltam segítséget kérni egy kereszteződésben, erre az autót vezető hölgy feltekerte az ablakot és másfelé nézett. Nem tudom, miért tartott egy biciklistől. Az emberek általában segítőkészek, barátságosak, több magyar családdal is találkoztam eddig, és mindenki segített vagy meghívott egy vacsorára.

Ennek ellenére már 7 kilót fogytam indulás óta.

● Milyen tapasztalatod volt a kamionosokkal?

– Te, ez még nekem is feltűnt, az utolsó kamion, amelyik rám dudált valahol Európában volt. Itt megyek a leállósávban, a kamionok meg behúznak a belső sávba, amikor elhaladnak

mellemem. Itt nem félek, ha egy kamion jön a hátam mögött.

● Várj még, én jövök mögötted! Ne aggódj, holnap nem kamionozok, bár be kéne hoznom a lemaradást. Te 2 keréken többet teljesítettél, mint én 18-on, én soha nem lennék képes ilyesmire, 63 évesen pedig biztosan nem. Ezért is

tisztelem a teljesítményedet, további jó utat neked Kínában.

– Köszönöm, ott már csak 2 ezer kilométer vár rám, a megnyitóra oda kell érnem, azért cipelek magammal egy hatalmas magyar zászlót egész úton, hogy ott lengethessem.

Balogh János és Magdi

Saját fotója: belépett British Columbiába

A victoriai parlament előtt

Fókát fotóz Victoriában

Háta mögött a Csendes-óceán, a másik parton már „csak” 2 ezer km vár rá
Itt látott először medvét az út szélén

